

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. birželio 22 d.*

Byloje C-25/05 P

dėl 2005 m. sausio 24 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

August Storck KG, įsteigta Berlyne (Vokietija), atstovaujama *Rechtsanwälte* I. Rohr, H. Wrage-Molkenthin ir T. Reher,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamai G. Schneider,

atsakovei pirmoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (pranešėjas) ir E. Levits,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. vasario 16 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. kovo 23 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniu skundu *August Storck KG* prašo panaikinti 2004 m. lapkričio 10 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimą *Storck prieš VRDT (Suvynioto saldainio forma)* (T-402/02, Rink. p. II-3849, toliau – skundžiamas sprendimas) atmesti jos ieškinį, kuriuo prašoma panaikinti 2002 m. spalio 18 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) antrosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 256/2001-2)

(toliau – ginčijamas sprendimas) dėl atsisakymo registruoti vaizdinį prekių ženklą, vaizduojantį aukso spalvos susukto saldainių pakuotės formą (suvynioto saldainio forma).

Teisinis pagrindas

- ² 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) 7 straipsnis „Absoliutūs atmetimo pagrindai“ nustato:

„1. Neregistruojami šie žymenys:

<...>

b) neturintys jokio skiriamojo požymio prekių ženklai;

<...>

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos taikomos, net jeigu prekių ženklo neregistravimo pagrindai galioja tikrai dalyje Bendrijos.

3. Šio straipsnio 1 dalies b, c ir d punktų nuostatos netaikomos, jeigu dėl naudojimo prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį prekių ir paslaugų, kurioms prašoma registracijos, atžvilgiu.“ (Pataisytas vertimas)

- 3 Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnis „Sprendimus pagrindžiančių motyvų nurodymas“ nustato:

„Tarnybos sprendimuose nurodomi juos pagrindžiantys motyvai. Sprendimai grindžiami tiktais tokiais motyvais ar įrodymais, apie kuriuos šalis galėjo pateikti savo atsiliepinimus.“

- 4 Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio „Faktų nagrinėjimas Tarnybos iniciatyva“ 1 dalyje nurodyta:

„Procedūrų metu Tarnyba faktus nagrinėja savo iniciatyva; tačiau procedūros dėl atsisakymo registruoti paraiškas santykinų pagrindų atveju Tarnyba nagrinėja tiktais šalių nurodytus faktus, įrodymus bei argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą.“

Ginčo aplinkybės

- 5 1998 m. kovo 30 d. apeliantė remdamasi Reglamentu Nr. 40/97 pateikė VRDT prašymą kaip Bendrijos prekių ženklą įregistruoti šį toliau pateiktą vaizdinį prekių

ženklą, atitinkantį dvimatį į susuktą aukso spalvos pakuotę įvynioto (suvynioto saldainio forma) saldainio pavaizdavimą perspektyvoje:

- 6 Prekės, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, yra „saldainiai“ ir priklauso peržiūrėtos ir pataisytos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų ženklų klasifikacijos 30 klasei.
- 7 2001 m. sausio 19 d. sprendimu ekspertas atmetė, prašymą motyvuodamas tuo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme ir dėl naudojimo neįgijo jokio skiriamojo požymio to paties straipsnio 3 dalies prasme.
- 8 Ginčijamu sprendimu VRDT antroji apeliacinė taryba patvirtino eksperto sprendimą. Kalbant apie skiriamąjį požymį *ab initio*, ji konstatavo, kad aukso spalva, esanti prašomo įregistruoti prekių ženklo grafiniame pavaizdavime, įprastai ir dažnai naudojama prekyboje saldainių pakuotėms. Ji taip pat manė, kad apeliančės pateikti

argumentai neįrodė, jog šis prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių visų saldainių ir ypač karamelinių saldainių atžvilgiu dėl minėto prekių ženklo naudojimo.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- 9 Apeliantė Pirmosios instancijos teismui pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, pagrįstą keturiais ieškinio pagrindais.

- 10 Dėl pirmojo pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 55–62 punktuose teisingai nusprendė, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių šios nuostatos prasme dėl šių motyvų:

„55 Būtina nustatyti, kad Apeliacinė taryba nepadarė teisės klaidos, nurodydama, jog „ginčijamo prekių ženklo išorinis vaizdas (saldainių įpakavimas šviesiai rudos ar aukso spalvos) iš esmės nesiskiria nuo kitų prekyboje įprastų pateikimų“ (ginčijamo sprendimo 14 punktą).

56 Ginčijamo sprendimo 15 punkte Apeliacinė taryba teisingai nustatė, kad ginčijamo įpakavimo forma buvo „normali ir tradicinė saldainių įpakavimo forma“ ir kad „rinkoje yra daug taip įpakuotų saldainių“. Tas pats pasakytina apie

ginčijamo įpakavimo spalvą, tai yra šviesiai rudą (karamelės) arba, kaip matyti iš prašomo įregistruoti prekių ženklo grafinės reprodukcijos, aukso spalvą arba aukso atspalvį. Šios spalvos nėra neįprastos, be to, jos dažnai naudojamos saldiniams įpakuoti, kaip Apeliacinė taryba atitinkamai nurodė ginčijamo sprendimo 16 punkte. Taigi Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 18 punkte teisėtai nurodė, kad nagrinėjamu atveju paprastas vartotojas vertintų prekių ženklą ne kaip *per se* prekės kilmės nuorodą, bet kaip saldainio įpakavimą, nei daugiau nei mažiau <...>.

- 57 Taigi prašomo įregistruoti prekių ženklo formos ir spalvos derinio požymiai pakankamai nesiskiria nuo pagrindinių formų, dažnai naudojamų saldiniams ar karameliniais saldiniams įpakuoti, požymių, ir todėl jie nėra įsimintini atitinkamai visuomenės daliai kaip kilmės nuoroda. Šviesiai rudos ar aukso spalvos susuktas įpakavimas (suvynioto saldainio forma) iš esmės nesiskiria nuo nagrinėjamų prekių (saldainių, karamelinių saldainių) įpakavimo, kuris paprastai naudojamas prekyboje ir natūraliai suvokiamas kaip tipiškas minėtų prekių įpakavimas.

<...>

- 60 <...> Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 19 ir 20 punktuose teisėtai rėmėsi nagrinėjamo saldainių įpakavimo monopolizavimo pavojumi, nes atliktas tyrimas patvirtino įpakavimo skiriamojo požymio nebuvimą šių prekių atžvilgiu, o tai atitinka bendrąjį interesą, kuriuo grindžiamas Regla-

mento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkte įtvirtintas absoliutus atmetimo pagrindas.

<...>

62 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas, toks, kokį jį suvokia paprastas pakankamai informuotas ir protingai pastabus bei nuovokus vartotojas, negali individualizuoti atitinkamų prekių ir atskirti jų nuo kitų gamintojų prekių. Taigi jis neturi skiriamojo požymio šių prekių atžvilgiu.“

11 Dėl antrojo pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalimi, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 82–89 punktuose nusprendė, kad apeliantė neįrodė, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas visoje Bendrijoje įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo šios nuostatos prasme dėl, be kita ko, šių motyvų:

„82 Kalbant pirmiausia apie ieškovės argumentus, paremtus atitinkamų prekių pardavimų kiekiais Bendrijoje 1994–1998 m., Apeliacinė taryba pagrįstai nusprendė, kad jie neįrodė, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį dėl naudojimo.

83 Ginčijamo sprendimo 25 punkte Apeliacinė taryba teisingai nurodė, kad aptariamai duomenys neleidžia įvertinti dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo

ieškovės užimamos rinkos dalies. Nepaisant pateiktos informacijos dėl ginčijamame įpakavime parduotų saldainių vienetų ir tonų skaičiaus, „realus (ieškovės) įtakos rinkoje vertinimas yra neįmanomas nežinant bendros prekių rinkos apimties, į kurią turi būti atsižvelgiama, arba konkuruojančių įmonių pardavimo įvertinimo, kuriuos būtų galima palyginti su ieškovės pateiktais duomenimis“. <...>

- 84 Apeliacinė taryba taip pat pagrįstai nusprendė, kad ieškovės patirtos išlaidos reklamai kelia tokių pačių problemų kaip ir minėti pardavimo duomenys. Ginčijamo sprendimo 26 punkte Apeliacinė taryba nurodė, kad ieškovės nurodytos išlaidos būtų mažai naudingos „nesant ginčijamų prekių rinkos reklaminių išlaidų apimties įrodymų“. <...> Todėl ši reklaminė medžiaga neįrodo nei fakto, kad prekių ženklas buvo naudojamas toks, kokį jį prašoma įregistruoti, nei kad atitinkama visuomenės dalis suvokia minėtą prekių ženklą kaip atitinkamų prekių kilmės nuorodą <...>.
- 85 Be to, kaip Apeliacinė taryba nurodė tame pačiame ginčijamo sprendimo punkte, aptariamoms išlaidoms buvo mažesnės „daugelyje Europos Sąjungos valstybių narių“, pridurdama, kad „apie kai kurias valstybes nares šių duomenų (trūko)“. Nė vienas nurodyto laikotarpio (1994–1998) metais minėtos išlaidos neapima visų Europos Sąjungos valstybių narių.
- 86 <...> pripažintina, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo atžvilgiu visoje Bendrijoje egzistuoja absoliutus atmetimo pagrindas, nurodytas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkte. Taigi šis prekių ženklas visoje Bendrijoje turi būti įgijęs skiriamąjį požymį dėl naudojimo tam, kad būtų registruotinas pagal to paties reglamento 7 straipsnio 3 dalį <...>.

87 Tokiomis aplinkybėmis nurodytos reklaminės išlaidos bet koku atveju nebūtų įrodymas, kad visoje Bendrijoje ir 1994–1998 m. laikotarpiu atitinkama visuomenė ar didelė jos dalis suvokė prašomą įregistruoti prekių ženklą kaip atitinkamų prekių kilmės nuorodą.

<...>.“

12 Dėl trečiojo pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmojo sakinio pažeidimu, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Apeliacinė taryba nepažeidė šios nuostatos dėl tokio skundžiamo sprendimo 58 punkte, į kurį nurodo to paties sprendimo 95 punktas, motyvo:

„(Ginčijamame sprendime) pateikta nuoroda į įprastą praktiką saldainių ar karamelinų saldainių prekyboje, nepateikiant konkrečių šios praktikos pavyzdžių, nepaneigia Apeliacinės tarybos išvados dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjo požymio nebuvimo. Atsižvelgdama į tai, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo formos ir spalvos derinys yra įprastas prekyboje, Apeliacinė taryba savo tyrimą iš esmės pagrindė aplinkybėmis, kylančiomis iš praktinio patyrimo, igyto prekyboje bendro vartojimo prekėmis, kaip antai saldainiai ar karameliniai saldainiai, kurios žinomos visiems asmenims, ypač šių prekių vartotojams <...>.“

13 Galiausiai dėl ketvirtojo pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 40/94 73 straipsniu, Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, skundžiamo sprendimo 103–105 punktuose nusprendė, jog Apeliacinei tarybai negalima priekaištauti pagrindus savo sprendimą motyvais, apie kuriuos apeliante negalėjo pareikšti savo atsiliepimų, nes

ekspertas savo sprendime jau buvo nusprendęs, kad „ieškovės apyvarta neleidžia daryti išvados, kad vartotojas atpažintų saldinius dėl jų pakuotės ir juos susietų su viena įmone“ ir kad „nesant palyginamųjų duomenų apie konkuruojančias įmones ar duomenų apie visą rinką, neįmanoma įvertinti apyvartos“.

Apeliacinis skundas

14 Savo apeliaciniame skunde, kuriam pagrįsti apeliantė nurodo keturis pagrindus, Teisingumo Teismo ji prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,
- patenkinti pirmoje instancijoje pateiktus reikalavimus ir priimti galutinį sprendimą byloje,
- nepatenkinus pirmojo reikalavimo, grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui,
- priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

15 VRDT Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

- 16 Pirmuoju pagrindu, kurį sudaro trys dalys, apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą.
- 17 Pirmiausia skundžiamo sprendimo 55 punkte Pirmosios instancijos teismas klaidingai susiejo tvirtinimą dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamojo požymio su sąlyga, kad jis iš esmės skirtųsi nuo įprastinės saldainių pakuotės pavaizdavimo, ir todėl erdviniams prekių ženklams nustatė griežtesnius reikalavimus nei žodiniams ar vaizdiniais prekių ženklams.
- 18 Pirmosios instancijos teismas taip pat neteisingai reikalavo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas nuo panašių prekių ženklų, esančių saldumynų sektoriuje, skirtųsi iš esmės.
- 19 Apeliantės nuomone, tai, kad gali atsirasti galimybė supainioti su kitos kilmės prekėmis, galioja tik protesto, grindžiamo galimybe supainioti prašomą įregistruoti prekių ženklą su ankstesniu prekių ženklų, atveju.
- 20 Antra, Pirmosios instancijos teismas taip pat padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 60 punkte remdamasis „nagrinėjamos saldainių pakuotės monopolizavimo pavojumi“, kad pagrįstų prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamųjų

požymių nebuvimą. Apeliantės teigimu, nereikia atsižvelgti į reikalavimą būti laisvai naudojamam pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą.

- 21 Antra, Apeliacinė taryba ir Pirmosios instancijos teismas nesiaiškino, ar prašomas įregistruoti prekių ženklas turi, nežiūrint rinkoje egzistuojančių panašių saldainių pakuotės pavaizdavimo, minimalų skiriamąjį požymį. Apeliantės nuomone, jeigu Pirmosios instancijos teismas būtų tai išsiaiškinęs, jis nebūtų padaręs išvados, jog šis prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių.
- 22 VRDT, pirma, atsako, kad prašomam įregistruoti prekių ženklui Pirmosios instancijos teismas jokių būdu netaikė griežtesnių nei paprastai taikomi kriterijų, bet taikė nusistovėjusią teismo praktiką, pagal kurią reikia, jog prekės forma, kurią prašoma įregistruoti kaip prekių ženklą, aiškiai neatitiktų atitinkamo sektoriaus normų arba įpročių. Ši teismo praktika, išplėtota erdvinių prekių ženklų atžvilgiu, taip pat turėtų būti taikoma tada, kai prašomas įregistruoti, kaip kad šiuo atveju, prekių ženklas yra atitinkamos prekės erdvinės formos dvimatis pavaizdavimas.
- 23 Antra, Tarnyba nurodo, jog Pirmosios instancijos teismas nepagrindė savo tvirtinimo dėl to, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturėjo skiriamųjų požymių esant monopolizavimo pavojui.
- 24 Antra, kaltinimu, pagal kurį Pirmosios instancijos teismas turėjo padaryti išvadą, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas turi skiriamųjų požymių, siekiama užginčyti jo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, ir todėl jis nėra priimtinas apeliaciniame procese.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 25 Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, prekių ženklo skiriamasis požymis Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme turi būti vertinamas, pirma, atsižvelgiant į prekes arba paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, ir, antra, atsižvelgiant į tai, kaip nagrinėjamas prekes ar paslaugas suvokia atitinkama visuomenė, kurią sudaro paprasti pakankamai informuoti ir protingai pastabūs bei nuovokūs vartotojai (konkrečiai žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Henkel prieš VRDT*, C-456/01 P ir C-457/01 P, Rink. p. I-5089, 35 punktą ir 2006 m. sausio 12 d. Sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT*, C-173/04 P, Rink. p. p. I-551, 25 punktą).
- 26 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką pačios prekės formą turinčių erdvinių prekių ženklų skiriamųjų požymių vertinimo kriterijai nesiskiria nuo tų, kurie taikomi kitoms prekių ženklų kategorijoms (minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 38 punktas ir 2004 m. spalio 7 d. Sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT*, C-136/02 P, Rink. p. I-9165, 30 punktas ir minėto sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* 27 punktas).
- 27 Tačiau taikydama šiuos kriterijus atitinkama visuomenė nebūtinai taip pat suvoks pačios prekės formą turintį erdvinį prekių ženklą ir žodinį ar vaizdinį prekių ženklą, sudarytą iš žymens, nepriklausomo nuo juo žymimų prekių išorės. Iš tikrųjų paprasti vartotojai, nesant jokių grafinių ar teksto elementų, nėra įpratę preziumuoti prekių kilmės remdamiesi jų ar pakuotės forma, todėl nustatyti tokio erdvinio prekių ženklo skiriamąjį požymį gali būti sunkiau negu žodinio ar vaizdinio prekių ženklo atveju (konkrečiai žr. minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 38 punktą, minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 30 punktą ir minėto sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* 28 punktą).

- 28 Šiomis aplinkybėmis tik prekių ženklas, kuris labai skiriasi nuo atitinkamo sektoriaus normų ir įpročių bei dėl to gali atlikti savo esminę kilmės nuorodos funkciją, turi skiriamųjų požymių Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme (konkrečiai žr. minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 39 punktą, minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 3 punktą ir minėto sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* 31 punktą).
- 29 Ši teismo praktika, išplėtota erdviųjų prekių ženklų, sudarytų iš pačios prekės vaizdo, srityje taip pat galioja ir tada, kai prašomas įregistruoti, kaip šiuo atveju, prekių ženklas yra vaizdinis prekių ženklas, kurį sudaro šios prekės dvimatis pavaizdavimas, nes tokiais atvejais šis prekių ženklas taip pat nėra žymuo, nepriklausomas nuo juo žymimų prekių išorės.
- 30 Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai atsižvelgė į bendrai prekyboje naudojamas saldainių pakuočių formas ir spalvas, kad įvertintų, ar prašomas įregistruoti prekių ženklas turi skiriamųjų požymių.
- 31 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 55 punkte nusprendė, kad „Apeliacinė taryba nepadarė teisės klaidos nurodydama, kad „ginčijamo prekių ženklo išorinis vaizdas <...> iš esmės nesiskyrė nuo kitų prekyboje įprastų pristatymų“, o to paties sprendimo 57 punkte nusprendė, kad nagrinėjama pakuotė „pakankamai nesiskiria“ nuo prekyboje naudojamų saldainių ir karamelinių saldainių pakuočių. Kadangi didelio ar esminio skirtumo reikalavimas peržengia paprastą reikšmingą skirtumą, kurio reikalaujama pagal šio sprendimo 28 punkte minėtą teismo praktiką, Pirmosios instancijos teismas būtų padaręs klaidą, jei jis būtų susiejęs prašomo įregistruoti prekių ženklo skiriamąjį požymį pripažinimą su tokio reikalavimo laikymusi.

- 32 Tačiau taip nėra šiuo atveju. Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 56 ir 57 punktuose Pirmosios instancijos teismas, perimdamas Apeliacinės tarybos faktinių aplinkybių vertinimą, manė, kad nagrinėjamos pakuotės forma yra normali ir tradicinė saldinių pakuotės forma, kad rinkoje yra daug taip įpakuotų saldinių, kad nagrinėjamos pakuotės aukso spalva nėra nei neįprasta pati savaime, nei reta saldinių pakuotės atžvilgiu, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo formos ir spalvos derinio požymiai pakankamai nesiskiria nuo pagrindinių formų, dažnai naudojamų saldinių pakuotei, požymių ir kad nagrinėjama pakuotė natūraliai suvokiama kaip tipiška minėtų prekių pakuotė.
- 33 Šiais tvirtinimais Pirmosios instancijos teismas pakankamai įrodė, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas pakankamai nesiskiria nuo saldumynų sektoriaus normų ar įpročių. Todėl jis nepadarė jokios teisės klaidos, padarydamas išvadą, jog šis prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių.
- 34 Apeliantės kaltinimas, pagal kurį Pirmosios instancijos teismas reikalavo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas iš esmės skirtųsi nuo saldumynų sektoriuje esančių panašių prekių ženklų, remiasi klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu, nes Pirmosios instancijos teismas niekaip nesiaiškino, ar kiti prekių ženklai, naudojami tokiai prekių rūšiai, buvo tapatūs ar panašūs į prašomą įregistruoti prekių ženklą.
- 35 Todėl reikia atmesti apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmą dalį kaip nepagrįstą.
- 36 Dėl pirmojo pagrindo antros dalies pakanka konstatuoti, jog Pirmosios instancijos teismas savo tvirtinimo dėl to, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių, nepagrindė nagrinėjamos saldinių pakuotės monopolizavimo pavojumi. Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 60 punkte Pirmosios instancijos teismas

tik pažymėjo, jog toks pavojus patvirtino to paties sprendimo 53–57 punkte pateiktą teiginį, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių.

- 37 Todėl ši dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.
- 38 Galiausiai kalbant apie šio pagrindo paskutinę dalį, pirma, kaip aišku iš šio sprendimo 30 punkto, Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos atsižvelgdamas į bendrai prekyboje naudojamus saldinių pavaizdavimus, kad įvertintų, ar prašomas įregistruoti prekių ženklas turi skiriamųjų požymių.
- 39 Antra, nors antra dalimi Pirmosios instancijos teismas kaltinamas padaręs išvadą, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių, iš tikrųjų šia pirmojo pagrindo dalimi siekiama, kad Teisingumo Teismas pakeistų Pirmosios instancijos teismo pateiktą faktinių aplinkybių vertinimą.
- 40 Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 56 ir 57 punktuose Pirmosios instancijos teismo pateikti tvirtinimai, pakartoti šio sprendimo 32 punkte, yra faktinio pobūdžio. Kaip išplaukia iš EB 225 straipsnio 1 dalies ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos, apeliaciją galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas nustatyti ir vertinti turinčius reikšmės bylai faktus bei įrodymus. Faktų ir įrodymų vertinimas, išskyrus kai jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliaciją Teisingumo Teismui (be kita ko, žr. 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *DKV prieš VRDT*, C-104/00 P, Rink. p. I-7561, 22 punktą ir minėto sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* 35 punktą).

- 41 Kadangi šiuo atveju nenurodyta, jog buvo iškraipytos Pirmosios instancijos teismui pateiktos faktinės aplinkybės ir įrodymai, reikia atmesti pirmojo pagrindo antrą dalį kaip nepagrįstą ir iš dalies nepriimtina ir todėl atmesti visą nurodytą pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

- 42 Antruoju pagrindu apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą skundžiamo sprendimo 55–58 punktuose pažeidus Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį, pagal kurią VRDT faktus nagrinėja savo iniciatyva.
- 43 Iš šios nuostatos išplaukia, kad Apeliacinė taryba negalėjo tik perduoti savo subjektyvaus vertinimo apie rinkos padėtį rezultatų, bet turėjo imtis tyrimo priemonių ir pateikti konkrečius prašomam įregistruoti prekių ženklui tariamai identiško pobūdžio, kokį ji tvirtino esant, kad nuspręstų apie „bendrąjį“ šio prekių ženklo pobūdį, įpakavimų pavyzdžius. Kadangi Apeliacinė taryba nenurodė, kokios buvo šios pakuotės, apeliantė negalėjo užginčyti šių pavyzdžių tinkamumo.
- 44 Skundžiamo sprendimo 58 punkte paskelbęs, kad Apeliacinė taryba galėjo pagrįsti savo tyrimą aplinkybėmis, kylančiomis iš įgyto praktinio patyrimo, ir patvirtindamas šios tarybos nepalaikytus tvirtinimus, Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į pareigą ištirti faktus, kuri VRDT tenka pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį.

- 45 Pirmiausia VRDT konstatuoja, kad antrasis pagrindas yra nepriimtinas, nes apeliantė tik pažodžiui pakartoja Pirmosios instancijos teismui jau pateiktą pagrindą, kurį jis atmetė, neįvertindama Pirmosios instancijos teismo atsakymo.
- 46 Papildomai VRDT mano, kad šis pagrindas yra nepagrįstas. Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalis nurodo VRDT tik išnagrinėti faktus ir neįpareigoja jos įrodyti konkrečiai kiekvieno jos atliekamo fakto konstatavimo.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 47 Pagal EB 225 straipsnį, Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmąją pastraipą ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punktą apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodyti prašomo panaikinti sprendimo ginčijami elementai bei teisiniai argumentai, kuriais prašymas konkrečiai pagrindžiamas. Šio reikalavimo netenkina apeliacinis skundas, kuriame nepateikiami net argumentai, konkrečiai skirti ginčijamame sprendime padarytai teisės klaidai identifikuoti, bet tik atkartojami arba pažodžiui perkeliama ieškinio pagrindai ir argumentai, kurie jau buvo pateikti Pirmosios instancijos teisme (2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 34 ir 35 punktai bei 2005 m. liepos 7 d. Sprendimo *Le Pen prieš Parlamentą*, C-208/03 P, Rink. p. I-6051, 39 punktas).
- 48 Tačiau jei apeliantas ginčija Pirmosios instancijos teismo pateiktą Bendrijos teisės aiškinimą arba jos taikymą, pirmoje instancijoje išnagrinėti teisės klausimai gali būti dar kartą išnagrinėti apeliaciniame procese. Iš tiesų, jeigu apeliantas negalėtų pagrįsti savo apeliacinio skundo ieškinio pagrindais ir argumentais, kuriuos jis buvo pateikęs Pirmosios instancijos teisme, minėtas procesas iš dalies netektų savo prasmės (be kita ko, žr. 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Interporc prieš Komisiją*, C-41/00 P, Rink. p. I-2125, 17 punktą ir minėto sprendimo *Le Pen prieš Parlamentą* 40 punktą).

- 49 Taigi apeliacinio skundo antrasis pagrindas konkrečiai siekia užginčyti Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies aiškinimą, kurio laikėsi Pirmosios instancijos teismas, kad atmestų kaltinimą, pateiktą pirmoje instancijoje kaip pirmasis ieškinio pagrindas, dėl to, kad nėra konkrečių pavyzdžių, galinčių patvirtinti Apeliacinės tarybos tvirtinimus dėl nagrinėjamos pakuotės bendrojo pobūdžio.
- 50 Dėl jo pagrįstumo reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį VRDT ekspertai, o apeliacijos atveju – VRDT apeliacinės tarybos turi nagrinėti faktus savo iniciatyva, kad nustatytų, ar prašomas įregistruoti prekių ženklui taikomas kuris nors iš absoliučių atsisakymo registruoti pagrindų, kurie išdėstyti to paties reglamento 7 straipsnyje. Iš to aišku, kad kompetentingi VRDT padaliniai gali būti priversti pagrįsti savo sprendimus tais faktais, kurių pareiškėjas nenurodė.
- 51 Nors iš principo šie padaliniai savo sprendimuose turi nustatyti šių faktų tikslumą, taip nėra, kai jie nurodo visiems žinomus faktus.
- 52 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pareiškėjas, kurio atžvilgiu VRDT pateikia tokius visiems žinomus faktus, gali užginčyti jų tikslumą Pirmosios instancijos teisme.
- 53 Faktų, kuriais VRDT apeliacinė taryba pagrindė savo sprendimą, žinomumo arba nežinomumo konstatavimas Pirmosios instancijos teisme yra faktinio pobūdžio vertinimas, kuris, išskyrus kai faktai buvo iškraipyti, nepatenka į Teisingumo Teismo kontrolę apeliaciniame procese.

- 54 Todėl Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos, skundžiamo sprendimo 58 ir 95 punktuose nusprenddamas, jog Apeliacinė taryba galėjo teisėtai pagrįsti savo tvirtinimą, kad nagrinėjama pakuotė nėra neįprasta prekyboje, aplinkybėmis, kylančiomis iš praktinio patyrimo, įgyto prekyboje saldumynais, nesant pareigos šiai tarybai pateikti konkrečių pavyzdžių.
- 55 Todėl reikia atmesti antrąjį pagrindą kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

- 56 Trečiuoju pagrindu apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnį, pagal kurį VRDT sprendimai gali būti pagrįsti tik tokiais motyvais, apie kuriuos šalys galėjo pateikti savo atsiliepimus.
- 57 Kadangi Apeliacinė taryba nepateikė tariamai panašių saldinių pakuočių, apeliantė jokiaje proceso stadijoje negalėjo pateikti savo atsiliepimų šiuo klausimu ir todėl, be kita ko, negalėjo įrodyti, kad tos pakuotės iš tikrųjų iš esmės skyrėsi nuo prašomo įregistruoti prekių ženklo. Todėl buvo pažeista jos teisė būti išklaustyta.

- 58 Todėl skundžiamo sprendimo 58 punkte nuspręsdamas, jog Apeliacinė taryba neprivalėjo pateikti konkrečių įrodymų, kad yra panašių į prašomą įregistruoti prekių ženklą pakuočių, ir pagrįsdamas skundžiamą sprendimą tvirtinimais, dėl kurių apeliante negalėjo pateikti savo atsiliepimų, Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnį.
- 59 VRDT atsako, kad šis pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas. Pirma, Apeliacinė taryba tinkamai įvertino apeliančės argumentus šiuo klausimu, bet juos atmetė. Antra, kadangi apeliante pripažįsta nagrinėjusi įprastines saldainių pakuočių formas savo ieškinyje Pirmosios instancijos teismui, ji negali teigti neturėjusi galimybės pareikšti savo nuomonės apie tai, kaip Apeliacinė taryba įvertino šių pakuočių rinką.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 60 Pirma, kadangi apeliacinio skundo trečiasis pagrindas kaltina Pirmosios instancijos teismą pažeidus Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnį, nes jis nepanaikino ginčijamo sprendimo, kaip pagrįsto motyvais, apie kuriuos apeliante negalėjo pateikti atsiliepimų, jis turi būti paskelbtas nepriimtinas.
- 61 Iš tikrųjų pagal nusistovėjusią teismo praktiką leidimas šaliai Teisingumo Teisme pirmą kartą nurodyti teisinį pagrindą, kuris nebuvo nurodytas Pirmosios instancijos teisme, reikštų suteikti jai leidimą pateikti Teisingumo Teismui, kurio kompetencija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnę bylą, nei buvo nagrinėjęs Pirmosios instancijos teismas. Apeliacinio proceso metu Teisingumo Teismo kompetencija apsiriboja pirmoje instancijoje išnagrinėtų teisinių pagrindų teisiniu vertinimu (be kita ko, žr. 2004 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Ramondín ir kt. prieš Komisiją*, C-186/02 P ir C-188/02 P, Rink. p. I-10653, 60 punktą).

- 62 Taigi, nors Pirmosios instancijos teisme apeliantė tvirtino, kad Apeliacinė taryba neįrodė savo tvirtinimų tikslumo dėl nagrinėjamos pakuotės bendrojo pobūdžio, tokį kaltinimą ji pateikė tik siekdama nustatyti Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pažeidimą.
- 63 Antra, kadangi šiuo pagrindu Pirmosios instancijos teismas kaltinamas savo neparemtais tvirtinimais taip pat pažeidęs Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnį, jis yra nepagrįstas.
- 64 Iš tikrųjų laikytis šios nuostatos reikalaujama VRDT padaliniais nagrinėjant paraiškas įregistruoti, bet ne procese Pirmosios instancijos teisme, kurį reglamentuoja Teisingumo Teismo statutas ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamentas.
- 65 Be to, apeliantė Pirmosios instancijos teisme galėjo užginčyti Apeliacinės tarybos tvirtinimą, pagal kurį nagrinėjama pakuotė ryškiai neišsiskiria iš bendrai saldumynų rinkoje naudojamų pakuočių, ir todėl jos teisės į gynybą ir, be kita ko, jos teisė būti išklausytai šiame teisme nebuvo pažeistos.
- 66 Todėl reikia atmesti visą trečiąjį pagrindą kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl ketvirtąjo pagrindo

Šalių argumentai

- ⁶⁷ Ketvirtuoju pagrindu, kurį sudaro dvi dalys, apelianė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalį, nes pritaikė klaidingus reikalavimus įrodymui, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas dėl naudojimo įgijo skiriamųjų požymių.
- ⁶⁸ Pirma, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 83 ir 84 punktuose nusprendęs, kad skaičiai dėl prašomu įregistruoti prekių ženklų žymimų prekių pardavimo bei reklamos išlaidų, siekiant populiarinti šį prekių ženklą, neleidžia nustatyti, kad jis įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo, nesant nuorodų dėl atitinkamai saldumynų rinkos dalių ir reklaminių išlaidų apimties šiai rinkai, su kuriomis šie skaičiai yra susiję.
- ⁶⁹ Iš tikrųjų, apelianės manymu, prekių ženklo žinojimas nėra susijęs su tuo, kad nėra kitų labiau žinomų prekių ženklų, bet priklauso vien tik nuo to, ar jis paplitęs rinkoje ilgą laikotarpį ir pakankama apimtimi, užtikrinant, kad vartotojai susidurs su šiuo prekių ženklu. Kadangi rinkos dalis, kurią užima prašomas įregistruoti prekių ženklas, nėra svarbi siekiant įvertinti, ar jis įgijo skiriamųjų požymių dėl naudojimo, kai yra nustatyta, jog jis plačiai paplitęs didele apimtimi ir ilgą laikotarpį. Todėl šiuo atveju apelianės pateikti skaičiai įrodo, jog taip yra šiuo atveju.

- 70 Antra, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 85–87 punktuose manydamas, kad įrodymas, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo, turi būti pateiktas visoms Sąjungos valstybėms narėms.
- 71 Apeliantės manymu, Sąjungos tikslui panaikinti nacionalines sienas ir sukurti bendrąją rinką prieštarauja reikalavimas pateikti įrodymus apie prašomo įregistruoti prekių ženklo naudojimą kiekvienoje valstybėje narėje. Todėl prašomas įregistruoti prekių ženklas turi būti registruojamas taikant Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalį, kai pareiškėjas pateikia įrodymus, jog prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo didžiojoje Sąjungos teritorijos dalyje, nors kai kuriose valstybėse narėse šis prekių ženklas neįgijo tokio požymio arba pareiškėjas negali to įrodyti.
- 72 Grįsdama šią analizę apeliantė nurodo Reglamento Nr. 40/94 142a straipsnio, įtraukto Aktu dėl Čekijos Respublikos, Estijos Respublikos, Kipro Respublikos, Latvijos Respublikos, Lietuvos Respublikos, Vengrijos Respublikos, Maltos Respublikos, Lenkijos Respublikos, Slovėnijos Respublikos ir Slovakijos Respublikos stojimo sąlygų ir sutarčių, kuriomis yra grindžiama Europos Sąjunga, pritaikomųjų pataisų (OL L 236, 2003, p. 33, toliau – Stojimo aktas) 2 dalį, pagal kurią „Bendrijos prekių ženklo, kuris taikomas įstojimo dieną, negalima atsisakyti registruoti remiantis nė vienu iš (Reglamento Nr. 40/94) 7 straipsnio 1 dalyje išvardytų absoliučių atsisakymo pagrindų, jei šie pagrindai taikomi tik dėl naujosios valstybės narės įstojimo“.
- 73 VRDT nurodo, kad ginčydama pareigą nustatyti, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl naudojimo visoje Bendrijoje, apeliantė pažeidžia Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio struktūrą.

- 74 Iš tikrųjų iš Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 2 dalies aišku, kad paraiška Bendrijos prekių ženklui turi būti atmesta, net jei atmetimo pagrindai egzistuoja tik dalyje Bendrijos. Kai šio straipsnio 1 dalies b, c ar d punktuose išvardyti atmetimo pagrindai susiję su Bendrijos visuma, dėl naudojimo įgyti skiriamieji požymiai turi būti įrodyti visoje Bendrijoje, o ne tik tam tikrose valstybėse narėse.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 75 Kalbant apie ketvirtojo pagrindo pirmą dalį, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad siekiant įvertinti, ar prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo, reikia atsižvelgti į prekių ženklo rinkos dalį, kurioje prekių ženklas naudojamas, šio prekių ženklo naudojimo dažnumą, geografines ribas ir trukmę, įmonės investicijų, skirtų šio prekių ženklo reklamai, dydį, į tai, kiek yra suinteresuotųjų asmenų, kurie dėl prekių ženklo atskiria prekes ar paslaugas kaip konkrečios įmonės prekes ar paslaugas, taip pat į prekybos ir pramonės rūmų ar kitų profesinių asociacijų pareiškimus (žr. šiuo klausimu dėl 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1), 3 straipsnio 2 dalį, kuri iš esmės yra identiška Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 daliai; 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, Rink. p. I-2779, 51 punktą; 2002 m. birželio 18 d. Sprendimo *Philips*, C-299/99, Rink. p. I-5475, 60 punktą ir 2005 m. liepos 7 d. Sprendimo *Nestlé*, C-353/03, Rink. p. I-6135, 31 punktą).
- 76 Taigi prekių ženklo užimama rinkos dalis yra nuoroda, kuri gali būti tinkama, norint nustatyti, ar šis prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo. Taip ypač yra tuo atveju kaip šis, kai prekių ženklas, kurį sudaro prekės, kuriai prašoma įregistruoti prekių ženklą, vaizdas, neturi skiriamųjų požymių dėl to, kad jis

reikšmingai nesiskiria nuo sektoriaus normų ar įpročių. Iš tikrųjų gali būti, kad panašiais atvejais toks prekių ženklas gali įgyti skiriamųjų požymių tik tada, jei dėl jo naudojimo juo pažymėtos prekės užima nemenką nagrinėjamų prekių rinkos dalį.

77 Dėl tų pačių priežasčių nagrinėjamų prekių rinkos reklaminių išlaidų apimties dalis, kurią atitinka reklamines prekių ženklo populiarinimo išlaidas, taip pat gali būti tinkama nuoroda vertinant, ar šis prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl naudojimo.

78 Be to, klausimas, ar tokia informacija yra būtina, norint įvertinti, ar konkretus prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl naudojimo Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalies prasme, priklauso nuo VRDT padalinių ir, pareiškus ieškinį, Pirmosios instancijos teismo atlikto faktinių aplinkybių vertinimo.

79 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos, skundžiamo sprendimo 82–84 punktuose tvirtindamas, jog apeliančės prekių pardavimo skaičių ir jos turėtų reklaminių išlaidų nepakanka tam, kad būtų įrodyta, jog prašomas įregistruoti prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo, nes nenurodyta, kurią bendros saldumynų rinkos dalį šie skaičiai ir šios išlaidos atitinka bei kurią bendrų reklaminių išlaidų šiai rinkai dalį jie sudaro.

80 Todėl ketvirtojo pagrindo pirma dalis yra nepagrįsta.

- 81 Dėl ketvirtojo pagrindo antros dalies reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą, skaitomą kartu su to paties straipsnio 2 dalimi, prekių ženklas neregistruojamas, jei jis neturi skiriamųjų požymių Bendrijos dalyje.
- 82 Be to, pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalį šio straipsnio 1 dalies b punktas netaikomas, jeigu prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos, atžvilgiu po to, kai jis buvo naudojamas.
- 83 Iš to matyti, kad prekių ženklas gali būti įregistruotas pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 3 dalį tik tada, jei pateiktas įrodymas, jog prekių ženklas dėl jo naudojimo įgijo skiriamųjų požymių Bendrijos dalyje, kurioje jis *ab initio* neturėjo tokių požymių to paties straipsnio 1 dalies b punkto prasme. Bendrijos dalį, nurodytą šio straipsnio 2 dalyje, prireikus gali sudaryti viena valstybė narė.
- 84 Priešingai apeliančios analizei, Reglamento Nr. 40/94 142 b straipsnis, remiantis jo redakcija po Stojimo akto, atitinka tokį aiškinimą.
- 85 Iš tikrųjų nusprendami, kad būtina pateikti aiškią nuostatą, pagal kurią Bendrijos prekių ženklo, kuris taikomas įstojimo dieną, negalima atsisakyti registruoti remiantis nė vienu iš Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalyje išvardytų absoliučių atsisakymo pagrindų, jei šie pagrindai taikomi tik dėl naujosios valstybės narės įstojimo, Stojimo akto autoriai manė, kad nesant tokios nuostatos, tokia

paraiška turėtų būti atmesta, jei prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių vienoje iš naujų valstybių narių.

86 Kadangi skundžiamo sprendimo 85–87 punktuose Pirmosios instancijos teismas, įvertinęs faktines aplinkybes ir įrodymus, konstatavo, pirma, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių *ab initio* visose Bendrijos valstybėse narėse, ir, antra, kad apeliantė neįrodė, jog dėl šio prekių ženklo buvo surengtos reklaminės kampanijos tam tikrose valstybėse narėse atitinkamu laikotarpiu, jis teisingai manė, jog pateikti skaičiai dėl apeliantės patirtų reklaminių išlaidų neleido įrodyti, kad šis prekių ženklas įgijo skiriamųjų požymių dėl jo naudojimo.

87 Ketvirtojo ieškinio pagrindo antra dalis yra taip pat nepagrįsta, ir todėl turi būti atmestas visas šis pagrindas.

88 Kadangi visų pagrindų atžvilgiu apeliantė pralaimėjo bylą, apeliacinis skundas turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

89 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal Procedūros reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi VRDT prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliantės ir pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš *August Storck KG* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.